

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 591/2024
22.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Татјане Матковић Стефановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Привредно друштво „Midmark“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Мирослав Јеремић, адвокат у ..., против туженог Привредно друштво „Пантер“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Стеван Ђурић, адвокат у ..., уз учешће на страни туженог Град Београд, кога заступа Градско правобранилаштво града Београда, ради дуга, одлучујући о ревизији умешача на страни туженог Града Београда изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1292/23 од 17.01.2024. године, у седници одржаној дана 22.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији умешача на страни туженог, Града Београда, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1292/23 од 17.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија умешача на страни туженог, Града Београда, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1292/23 од 17.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 6177/21 од 02.11.2022. године, делимично усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу исплати на име накнаде штете по основу бесправног коришћења дела од 310,7м² пословног простора ближе описаног у изреци првостепене пресуде, и то за период од јануара месеца 2017. године закључно са јануаром месецом 2018. године износе наведене у I ставу изреке, са законском затезном каматом. У ставу II изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу поред досуђених износа из става I исплати још и износе наведене у ставу II изреке са затезном каматом. У ставу III изреке одбијен је предлог умешача на страни туженог за прекид поступка до правноснажног окончања означених

парница. У ставу четвртом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 414.477,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1292/23 од 17.01.2024. године, одбијене су жалбе тужиоца, туженог и умешача на страни туженог као неосноване и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, умешач на страни туженог Град Београд изјавио је ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, а накнаду трошкова је тражио за састав одговора и судске таксе на одговор.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати новчане износе наведене у ставу првом изреке првостепене пресуде. Према образложењу нижестепених судова утврђено је да је тужилац у извршном поступку купио предметни пословни простор, те да му је исти на основу закључка јавног извршитеља од 17.11.2016. године додељен, а тужилац је и укњижен као власник на предметној непокретности. Тужени је био у поседу предметног простора на основу уговора са умешачем Градом Београдом као закуподавцем и из предметног простора се иселио 17.01.2018. године. Нижестепени судови су закључили да је у смислу одредбе члана 219. Закона о облигационим односима за период од 10. јануара 2017. године до момента иселења тужени употребљавао предметни пословни простор без сагласности тужиоца као власника, те да је у обавези да тужиоцу накнади корист од употребе обрачунате у складу са налазом и мишљењем вештака.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права, али погрешна примена материјалног права, сама по себи, без испуњености осталих услова прописаних одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, није довољан разлог за одлучивање о ревизији из те законске одредбе. Ревизијски наводида којима се указује на генезу својинскоправних односа у погледу предметне непокретности и оспорава законитост спроведеног извршног поступка на

предметној непокретности, нису од утицаја на дозвољеност ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Имајући у виду да се ревизијом не указује на правна питања која треба размотрити од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити се указује на различиту судску праксу, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 03.04.2017. године, а преиначена је 24.10.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 2.800.516,19 динара, што представља износ од 23.816.89 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да у овом привредном спору, побијана вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија није дозвољена.

Како у конкретном случају означена вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је у ставу другом изреке.

Врховни суд је, у ставу трећем изреке, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка имајући у виду да трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у потребне трошкова за одлучивање о ревизији у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић